

ΣΕΝΑΡΙΟ: «ΤΑ ΚΙΤΡΙΝΑ ΓΑΝΤΙΑ» (Διασκευή)

(ο Λέανδρος σφυρίζει- η Τούλα βγαίνει και κάνει νοήματα- η Ρένα κάθεται και διαβάζει)

ΤΟΥΛΑ: Κυρία;

ΡΕΝΑ: Τί είναι;

ΤΟΥΛΑ: Θα κλείσουν τα μαγαζιά, δε θα ψωνίσουμε τίποτα;

ΡΕΝΑ: Από όλα έχουμε! Άντε μέσα, που το μυαλό σου όλο να ξεπορτίσεις είναι...

ΤΟΥΛΑ: Έλεγα... να σας πάρω κανένα περιοδικό... (παρακλητικά)

ΡΕΝΑ: Δεν θέλω τίποτα είπα!

(κουδούνι πόρτας- η Τούλα ανοίγει- μπαίνει η Έλλη)

ΕΛΛΗ: Γειά σου, Τούλα, είναι η κυρία σου μέσα;

ΤΟΥΛΑ: Μέσα!

(φιλιούνται με τη Ρένα)

ΕΛΛΗ: Μονάχη σου είσαι;

ΡΕΝΑ: Μονάχη μου...Εσύ από έρχεσαι; Από την Αθήνα;

ΕΛΛΗ: Είχα κάτι ψώνια και με την ευκαιρία είδα την ταινία με τον Γκρέγκορι Πεκ. Α! να πας να τη δεις! Τι κάθεται μέσα συνέχεια... Δε χάλασε ο κόσμος να πας κι εσύ στον κινηματογράφο!

ΡΕΝΑ: Αχ, μωρέ Έλλη, λες και δεν τον ξέρεις τον Ορέστη... Είναι άρρωστος ο άνθρωπος! Αυτό δεν είναι ζήλεια, είναι αρρώστια! Σε κινηματογράφο;;;Μόνη μου;;; Θα γίνουμε από δυο χωριά!!!

ΕΛΛΗ: Μα τόσο πια;;

ΡΕΝΑ: Ο Ορέστης νομίζει πως όλοι οι άντρες από 13 ως 82 χρονών το μόνο που θέλουν είναι να με στριμώξουν! Αυτό που με ενοχλεί, όμως, είναι που φαντάζεται ότι κι εγώ θα το έκανα ευχαρίστως!!!

ΕΛΛΗ: Αρρώστια, αρρώστια, καλά το λες!

ΡΕΝΑ: Λες κι αν ήθελα εγώ, θα με εμπόδιζε! Μωρέ, αν το θέλεις και σε 5 λεπτά...

ΕΛΛΗ: Σε 5; Και σε 3... (γελάνε- η Έλλη σηκώνεται)

ΕΛΛΗ: Πρέπει να φύγω...

ΡΕΝΑ: Έχεις κανένα βιβλίο να μου δανείσεις; Το δικό μου το τελειώνω απόψε και δεν έχω άλλο..

ΕΛΛΗ: Ναι.. θα στο στείλω με τη Βάσω..

ΡΕΝΑ: Όχι, θα 'ρθω εγώ, να πάρω και λίγο αέρα!

ΕΛΛΗ: Κι αν έρθει ο Ορέστης και δε σε βρει;;

ΡΕΝΑ: Εεε, όχι κι έτσι πια!... (φωνάζει) Τούλα, αν έρθει ο κύριος πες του πετάχτηκα στη κυρία Λασκαρίδου να πάρω ένα βιβλίο...

ΤΟΥΛΑ: Να πάω εγώ να σας το φέρω;;

ΡΕΝΑ: Όχι! Να κάτσεις εδώ! Α! με τα γάντια μου τι έγινε, καθαρίσανε;

ΤΟΥΛΑ: Εεε, δεν πρόλαβα ακόμα..

ΡΕΝΑ: Άντε γρήγορα! Απαλά, όμως... Πάμε Έλλη μου

ΤΟΥΛΑ: Μάλιστα...

(βγαίνουν- εμφανίζεται ο Λέανδρος)

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Τι θα γίνει με μας, ματμαζέλ;; Εδώ θα περάσω το υπόλοιπον του βίου μου;;

ΤΟΥΛΑ: Αφού ξέρεις, δε μ' αφήνουν να βγω, τι να κάνω;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Ούτε 5 λεπτά;

ΤΟΥΛΑ: Ούτε! Είπα να ψωνίσω κάτι αλλά, σου λέει, δε χρειαζόμαστε τίποτα...

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Κι έτσι θα την περνάμε εμείς; Ερωτικό ξεροσφύρι;;

ΤΟΥΛΑ: Άκουσε, αύριο είναι Σάββατο, έχουμε πολλά ψώνια γιατί την Κυριακή έχουμε τραπέζι. Ο κόσμος να χαλάσει θα ξεκλέψω καμιά ωρίτσα! Τη βολτίτσα μας θα τη κάνουμε! Πήγαινε τώρα, μη γυρίσει ο κύριος! (φοβισμένα)
Κι όπως είπαμε!

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Στάσου βρε! Πρόσεχε με! Τα αφεντικά μου, αύριο φεύγουν αεροπορικώς για Σαλονίκη και γυρίζουν μεθαύριο. Η αμαξάρα θα 'ναι όλη δικιά μας! Βόλεψέ τα, να πάρεις μια αδειούλα να πάμε κι εμείς κάπου σαν άνθρωποι!...

ΤΟΥΛΑ: Μα πως;; Τι άδεια;; Τι να τους πω;;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Δε έχεις κάνα συγγενή εδώ;

ΤΟΥΛΑ: Μια θεία στην Καισαριανή...

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Πες πως είναι άρρωστη και θέλει να πας να τη δεις...

ΤΟΥΛΑ: Τρελάθηκες;;;! Ο κύριος την ξέρει! Αν το μάθει, αν το γράψει στον πατέρα μου στο νησί;;;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Σαχλαμάρες! Πες ότι δε θες να 'ρθεις! Πες, κύριε δε θέλω την παρέα σου!

ΤΟΥΛΑ: Εγώ δε θέλω;;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Έλα τότε!!

ΤΟΥΛΑ: Καλά, θα προσπαθήσω!

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Ωραία!! Τι ώρα και που;

ΤΟΥΛΑ: Στάσου πρώτα να τα κανονίσω!

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Αύριο στις 11 στον Αι Δημήτρη!

ΤΟΥΛΑ: Περίμενε λίγο και μόλις τα κανονίσω θα σου αναβοσβήσω τα φώτα 3 φορές! Άντε, φύγε τώρα...

(περνάει ο Χατζηαντωνίου κουνώντας το κεφάλι)

(μπαίνει η Ρένα με ένα βιβλίο- κάθετα- μετά από λίγο μπαίνει η Τούλα)

ΡΕΝΑ: Τούλα, φέρε μου μια ασπιρίνη, σε παρακαλώ!

ΤΟΥΛΑ: Μάλιστα! Κυρία, ήθελα να σας πω...

ΡΕΝΑ: Φέρε μου την ασπιρίνη και μετά μου λες! Εδώ είμαι, δεν φεύγω!...

ΤΟΥΛΑ: Μάλιστα...

(Φτάνει ο Ορέστης με το σωφέρ- βλέπει το Λέανδρο)

ΟΡΕΣΤΗΣ: Τον είδες το μουστακαλή;

ΣΩΦΕΡ: Ποιον μουστακαλή, κύριε;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Τίποτα, τράβα μέσα...

(μπαίνει η Ρένα)

ΡΕΝΑ: Ήρθες Ορέστη;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Βεραντίτσα, βεραντίτσα κυρία Ρένα;

ΡΕΝΑ: Ναι, βγήκα να πάρω λίγο αέρα.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Α! ώστε, το παραδέχεσαι;

ΡΕΝΑ: Τι 'ναι πάλι, βρε Ορέστη, ακόμα δεν ήρθες;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Άκου, Ρένα, έχω μάτια εγώ! Εγώ, δεν πέφτω έξω!..

ΡΕΝΑ: Τι μύγα σε τσίμπησε πάλι;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Βγήκες στη βεράντα, ε; Κι ο μουστάκιας;;

ΡΕΝΑ: Ποιος μουστάκιας; Τι λες, χριστιανέ μου;;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Εγώ ξέρω τι λέω, κι εσύ ξέρεις! Ο μουστάκιας λέω, τόσα βράδια εδώ απόξω στέκεται! Τι έχεις να μου πεις;;

ΡΕΝΑ: Καλύτερα να μη σου πω! Ως εδώ μ' έχεις φέρει!

(μπαίνει η Τούλα με μια ασπιρίνη)

ΤΟΥΛΑ: Ορίστε, κυρία! Καλησπέρα σας, κύριε! Τηλεφώνησε ο κύριος Χατζηαντωνίου, θα σας πάρει αργότερα, είναι ανάγκη, λέει...

ΟΡΕΣΤΗΣ: Ωχ, κι αυτός! Την όρεξή του έχω!..

ΡΕΝΑ: Με τα γάντια μου τι έγινε, βγήκαν;;

ΤΟΥΛΑ: Όχι εντελώς!

ΡΕΝΑ: Για, φέρ' τα να τα δω..

(παίρνει τη ασπιρίνη, χτυπάει το τηλέφωνο- το σηκώνει η Ρένα)

ΡΕΝΑ: Εμπρός; Όχι, όχι, λάθος κάνετε!

ΟΡΕΣΤΗΣ: Ποιος ήταν;

ΡΕΝΑ: Ένας κύριος.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Κύριος; Και τι ήθελε;

ΡΕΝΑ: Τίποτα.. Λάθος, ζητούσε ένα κύριο Καλαποθάκη..

ΟΡΕΣΤΗΣ: Μάλιστα! (ειρωνικά). Και νομίζεις τα τρώω κάτι τέτοια;;

ΡΕΝΑ: (ειρωνικά) Και δεν τα τρως;;;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Όχι, βέβαια!!

ΡΕΝΑ: Έξυπνο που είναι, το άτιμο!

ΟΡΕΣΤΗΣ: Πέσαμε και στην καζούρα...

(μπαίνει η Τούλα με τα γάντια)

ΤΟΥΛΑ: Να, κυρία, δείτε κι εσείς, δε βγαίνει άλλο!!

ΟΡΕΣΤΗΣ: Τι είναι;

ΡΕΝΑ: Τίποτα, ένα λεκεδάκι...

ΟΡΕΣΤΗΣ: Τι έπιασες και λεκιάστηκες;

ΡΕΝΑ: Θες να μάθεις;;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Ναι, θέλω να μάθω τι έπιασες!!!

ΡΕΝΑ: Πήγαινε μέσα εσύ!... Σε πληροφορώ ότι μια κυρία τα ύποπτα πράγματα δεν τα πιάνει ποτέ με τα γάντια!

ΟΡΕΣΤΗΣ: Αυτό να μου πεις! Τώρα, εγώ άλλο ήθελα να πω..

ΡΕΝΑ: Άι παράτα με! Όλο άλλα θες να πεις! Αλλά δεν ακούς! Άντε να σε δει κάνας γιατρός! Τόσους έχει η Αθήνα! Ντους θα σου πει, ηλεκτροσόκ θα σου πει, ζουρλομανδύα θα σου πει... δεν μπορεί, θα γίνεις καλά!

ΟΡΕΣΤΗΣ: Πας να με βγάλεις και τρελό από πάνω!

ΡΕΝΑ: Εεε, είσαι! Άκου, ο μουστάκιας...

ΟΡΕΣΤΗΣ: Εκεί το μυαλό σου εσένα, στο μουστάκια!!

ΡΕΝΑ: Αι παράτα με, βρε Ορέστη, μη σου πω τίποτα βραδιάτικα!

(χτυπάει τηλέφωνο-σηκώνει η Ρένα- ο Ορέστης της τραβάει το ακουστικό)

ΡΕΝΑ: Εμπρός; Κάτσε μωρέ!.. Η ίδια. Α! για την τουαλέτα μου... Εντάξει, ευχαριστώ πολύ!

ΟΡΕΣΤΗΣ: Τι σου 'πε;;

ΡΕΝΑ: Δεν άκουσες; Για το φουστάνι μου, για αύριο βράδυ, δεν έχουμε να πάμε στους Κουντούρηδες;;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Βέβαια, δίκιο έχεις! Θα είναι κι ο υπουργός Ναυτιλίας! Και δε μου λες, τι φουστάνι είναι αυτό;

ΡΕΝΑ: Βραδινό! Δεξίωση είναι, τι θα φορέσω;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Δε με κατάλαβες... εννοώ, πως θα 'ναι, κοντό, μακρύ...

ΡΕΝΑ: Φυσικά, μακρύ!

ΟΡΕΣΤΗΣ: Μακρύ! Δόξα το Θεό! Αλλά πόσο μακρύ;

ΡΕΝΑ: Μέχρι τον αστράγαλο..

ΟΡΕΣΤΗΣ: Μπράβο Ρενάκι! Κι εδώ, θα έχει κανένα γιακαδάκι...

ΡΕΝΑ: Τι γιακαδάκι; Έξωμο είναι! Έχει ντεκολτέ μπροστά κι όλη την πλάτη έξω...

ΟΡΕΣΤΗΣ: Έξω η πλάτη;! Ό,τι βάλαμε από κάτω το βγάλαμε από πάνω;;

ΡΕΝΑ: Δε ξέρεις πως είναι οι τουαλέτες;;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Πως δεν ξέρω; Έξωμες! Αλλά, άλλο έξω οι ώμοι, άλλο έξω η πλάτη κι άλλο όσο πάμε παρακάτω...όχι, όχι δε μ' αρέσουν εμένα αυτά! Θα είσαι, δηλαδή, γυμνή κι ελάτε κύριοι και βουρ;; Απαπαπαπα! Εγώ θα σου πω πως θα ντυθείς!

ΡΕΝΑ: Τότε, να πας μόνος σου! Εγώ δεν θα έρθω!

ΟΡΕΣΤΗΣ: Μα τι μου λες;; Ή τσίτσιδη ή καθόλου;;

ΡΕΝΑ: Όλες οι κυρίες έτσι ντύνονται, χριστιανέ μου!

ΟΡΕΣΤΗΣ: Και δε θα βάλεις τίποτα από πάνω;

ΡΕΝΑ: Την κάπα μου τη γούνινη!

ΟΡΕΣΤΗΣ: Έτσι μάλιστα! Και.. Ρενάκι μου, όχι χορούς και τέτοια! Που απλώνει ο καθένας τα ξερά του και...

(μπαίνει η Τούλα)

ΤΟΥΛΑ: Κύριε, ο Σωτήρης ρωτάει τον θέλετε τίποτα;;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Για πες του να έρθει εδώ...

(μπαίνει ο Σωφέρ)

ΣΩΤΗΡΗΣ: Με ζητήσατε, κύριε;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Άκου, παιδί μου. Αύριο, πρωί- πρωί, μόλις αρχίσουν τσίου τσίου τα σπουργίτια να είσαι εδώ, γιατί έχουμε Χαλκίδα! Δε σε θέλω τίποτε άλλο απόψε. Να πας στο καλό!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Μάλιστα, κύριε! Καληνύχτα σας!

(ο Ορέστης πάει στο παράθυρο- βλέπει το μουστάκια και τραβάει τη Ρένα στο βάθος)

ΟΡΕΣΤΗΣ: Εδώ κάτσε, στο βάθος, να μην κρυώνεις! Θα βγω λίγο στον κήπο...

(ο Ορέστης βγαίνει- χτυπάει τηλέφωνο)

ΧΑΤΖΗΑΝΤΩΝΙΟΥ: Εδώ Χατζηαντωνίου! Ο κύριος Καλιγαρίδης επέστρεψε;

ΡΕΝΑ: Όχι, κύριε Χατζηαντωνίου!

ΧΑΤΖΗΑΝΤΩΝΙΟΥ: Μάστα, μάστα! Καλά! Θα τον πάρω αργότερα!

(ο Λέανδρος πάει κι έρχεται, κοιτάζει το ρολόι του- μπαίνει η Τούλα)

ΤΟΥΛΑ: Κυρία, να σας πω... Η θεία μου, η Μαργαρώ...

ΡΕΝΑ: Ε τι η θεία σου;

ΤΟΥΛΑ: Ασχημα, πολύ άσχημα!

ΡΕΝΑ: Τι έχει δηλαδή;

ΤΟΥΛΑ: Πονάει..

ΡΕΝΑ: Που πονάει;

ΤΟΥΛΑ: Παντού! Και πρήστηκε, λέει...

ΡΕΝΑ: Που πρήστηκε;

ΤΟΥΛΑ: Παντού! Και ζήτησε να με δει, η καημένη...

(κουδούνι πόρτας)

ΡΕΝΑ: Πήγαινε να ανοίξεις!

(μπαίνει η Άννα)

ΑΝΝΑ: Καλησπέρα σας, κυρία Ρένα!

ΡΕΝΑ: Καλώς την Αννούλα! Κάθησε... Λοιπόν, τι νέα; Όλα καλά;

ΑΝΝΑ: Καλά, ευχαριστώ!

ΡΕΝΑ: Άντε μέσα εσύ κι ετοίμασε στο τραπέζι!

ΤΟΥΛΑ: Και με τη θεία μου, καλέ κυρία, τι θα γίνει;

ΡΕΝΑ: Καλά, καλά θα τα πούμε μετά... Λοιπόν, Αννούλα...

ΑΝΝΑ: Κυρία Ρένα μου, συγγνώμη, θα ήθελα κάτι να σας ζητήσω αλλά...δεν ξέρω πως να αρχίσω... Ντρέπομαι...

ΡΕΝΑ: Καλέ τι ντρέπεσαι, πες μου...

ΑΝΝΑ: Να... αύριο...πριν τους αρραβώνες... ο Τάκης.. έχει μια δουλειά στο Κιάτο κι είπε να με πάρει μαζί του να γνωρίσω την αδερφή του που μένει εκεί. Θα ήθελα να σας παρακαλέσω... εσείς τα δικά μας τα ξέρετε... να μου δανείσετε κανένα από τα φουστάνια σας, τα παραπεταμένα σας.. κι εγώ θα το προσέξω σαν τα μάτια μου!

ΡΕΝΑ: Αυτό ήταν όλο;

ΑΝΝΑ: Αυτό! Κι αν γίνεται και κάνα πανωφόρι, μια τσάντα... από τα παραπεταμένα σας πάντοτε...

(βλέπει τα γάντια)

PENA: Το βρήκαμε! Θα σε κάνω εγώ φιγουρινάκι!!

(την παίρνει από το χέρι και λίγο μετά βγαίνουν με τα ρούχα)

PENA: Νομίζω ότι είναι ό,τι πρέπει! Το πανωφόρι, αυτή η τσάντα κι αυτά τα γάντια!

ANNA: Ευχαριστώ, ευχαριστώ πολύ! Κι έννοια σας, θα τα προσέξω σαν τα μάτια μου!

PENA: Καλά, καλά...

ANNA: Καληνύχτα σας!

PENA: Στο καλό!

(μπαίνει η Τούλα)

ΤΟΥΛΑ: Κυρία... τι θα γίνει;

PENA: Με τι πράγμα;

ΤΟΥΛΑ: Με τη θεία μου... που είναι βαριά, που πονάει, που πρήστηκε, που θέλει να με δει η καημένη...να πάω;;

PENA: Να πας!..

ΤΟΥΛΑ: Να πάω;! Ευχαριστώ κυρία! Κατά τις 10, 10 και μισή...

PENA: Να πας!!..

(η Ρένα φεύγει. Η Τούλα αναβοσβήνει τα φώτα 3 φορές- ο Λέανδρος φεύγει- σε λίγο ορμάει ο Ορέστης)

ΟΡΕΣΤΗΣ: (φωνάζει) Ρένα, Ρένα...Ποιος αναβόσβησε τα φώτα;; Τι συνθήματα είναι αυτά;;

PENA: Συνθήματα;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Οπτικός τηλεγράφος! Θα βάλουμε κι ασύρματο! Θα βάλουμε ραντάρ! Θα στήσουμε και σημαία!

PENA: Αααα! Θα με τρελάνεις εσύ!

ΟΡΕΣΤΗΣ: Εγώ ή εσύ;; Με τα σήματα στους μουστακαλήδες! Απόξω ήταν! Γιατί αναβόσβησες τα φώτα 3 φορές;;; τσαπ- τσαπ, τσαπ- τσαπ, τσαπ-τσαπ...

PENA: Εγώ;;..... Τούλα! Αναβόσβησες εσύ τα φώτα;

ΤΟΥΛΑ: Όχι, κυρία...

PENA: Καλά, πήγαινε..

ΟΡΕΣΤΗΣ: Λοιπόν, τι έγινε;;

PENA: Ξέρω γω, μπορεί καμια διακοπή...

ΟΡΕΣΤΗΣ: Διακοπή;;...

(τηλέφωνο)

PENA: Εμπρός;

ΧΑΤΖΗΑΝΤΩΝΙΟΥ: Εδώ Χατζηαντωνίου..

ΡΕΝΑ: Δεν ήρθε ακόμη, κύριε Χατζηαντωνίου. Μπορεί να αργήσει...

ΧΑΤΖΗΑΝΤΩΝΙΟΥ: Μάστα, μάστα! Ε τότε, εγώ θα κατακλυθώ. Πείτε του θα τηλεφωνήσω αύριο. Καληνύχτα σας!

ΡΕΝΑ: Καληνύχτα σας!

ΟΡΕΣΤΗΣ: Τι έγινε με τα φώτα;;

ΡΕΝΑ: Αμάν, βρε Ορέστη, αμάν! Που να ξέρω τι έγινε!!

ΟΡΕΣΤΗΣ: Μυστήρια πράματα! Φώτα αναβοσβήνουν! Μουστακαλήδες στημένοι απόξω! Μυστήρια πράματα!!!

(αυλαία)

ΤΡΑΓΟΥΔΙ: ΘΑ ΣΟΥ ΔΩΣΩ ΠΑΣΑΠΟΡΤΙ

(η Τούλα και ο Λεάνδρος τραγουδάνε, αγκαλιάζονται, ο Λεάνδρος χορεύει, η Τούλα τραγουδάει)

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Οπα!, να καούν τα κάρβουνα!!!

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΦΕΝΕΙΟΥ.: Τίποτα ακόμα;

ΘΟΔΩΡΑ: Τίποτα! Είχε πόνους αλλά ησύχασε πάλι...

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Μυστήρια πράματα...

ΘΟΔΩΡΑ: Γιατί μυστήρια; Έτσι είναι πάντα η πρώτη γέννα. Είπα στη μαμή να μην το κουνήσει ρούπι κι αν δει κάτι να με ειδοποιήσει αμέσως!

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Είδες πως περνούν τα χρόνια; Το φανταζόσουν ποτέ πως θα 'ρθει μια μέρα που θα γίνεις εσύ γιαγιά κι εγώ παπούς;;

ΘΟΔΩΡΑ: Εεε, έτσι είναι η ζωή...

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Και δε μου λες, τι θες να 'ναι τ' αγγονάκι μας;; Αγόρι ή κορίτσι;;

ΘΟΔΩΡΑ: Αγόρι!!!

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Αγόρι; Τι λες, μωρέ;; Τι να το κάνεις το αγόρι;! Θα αφήσει μια μουστάκα να, θα αράξει στον καφενέ κι άντε να το σηκώσεις απ' το τάβλι! Κορίτσι, κοριτσάκι να είναι! Με το γέλιο του, με το τραγούδι του, με τις κορδελίτσες του! Άλλο πράμα το κορίτσι!

ΘΟΔΩΡΑ: Εγώ, το θέλω αγόρι!!!

(μπαίνει ο Βρίλλης τραγουδώντας)

ΒΡΙΛΛΗΣ: Κυπαρισσάκι μου αψηλό...

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Να, κι τρελοΒρίλλης!

ΒΡΙΛΛΗΣ: Το παλικάρι π' αγαπώ... Σπέρααα! Φέρανε κάτι ψάρια απ' το Λουτράκι...

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Τι ψάρια;

ΒΡΙΛΛΗΣ: Διάφορα...Σφυρίδες, συναγρίδες, ωραία πράματα!!

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Μεγάλα;;

ΒΡΙΛΛΗΣ: Ου! Τόσα!...

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ποιος τα 'χει;

ΒΡΙΛΛΗΣ: Ο Σπανομαρίας! Αν θες να πάρεις, να πας! Λεφούσι πέσανε!

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Τι λες να πάρουμε λίγο ψαράκι;

(ο Βρίλλης μπαίνει ανάμεσα)

ΒΡΙΛΛΗΣ: Να πάρεις, να πάρεις!!!

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Κάτσε βρε! Να στείλουμε και της Ελένης μας για σουπίτσα!...

ΘΟΔΩΡΑ: Άντε, γιατί και γω πεθύμησα λίγο ψαράκι...

ΙΔΟΚΤΗΤΗΣ: Πάω! Το καπέλο μου!...

ΒΡΙΛΛΗΣ: Είναι ψηλό, πολύ ψηλό το παλικάρι που αγαπώ...

ΘΟΔΩΡΑ: Πάψε πια, μας ζάλισες...

ΒΡΙΛΛΗΣ: Τι έγινε η κυρία Ελένη; Γέννησε;;

ΘΟΔΩΡΑ: Την περιμένουμε...

ΒΡΙΛΛΗΣ: Και χθες την περιμένατε...

ΘΟΔΩΡΑ: Καμιά φορά, έτσι γίνεται!

ΒΡΙΛΛΗΣ: Κι εγώ 7 μέρες παιδεύα τη μάνα μου αλλά δε έλεγα να βγω!

ΘΟΔΩΡΑ: (γελάει): Μια και βγήκε τέτοιο κελεπούρι, δεν πειράζει!!! Για πετάξου να μου πάρεις ζάχαρη, αλλά να σου δώσει απ' την καλή, την ψιλή!...

(δίνει χρήματα)

ΒΡΙΛΛΗΣ: Την ψιλή! (τραγουδάει)

Είναι ψιλή, πολύ ψιλή η ζάχαρη του Παντελή, το παλικάρι που αγαπώ...

(ο Βρίλλης βγαίνει, μπαίνουν ο Τάκης κρατώντας αγκαλιά την Άννα)

ΤΑΚΗΣ: Έλα, κάτσε παιδί μου! Τι να σου πω Αννούλα μου! Πολύ γουρλίδικα τα λουλουδάκια που ήθελες, που φέρνουν τύχη στους αρραβωνιασμένους!!

ΘΟΔΩΡΑ: Τι έπαθε η κοπελίτσα;

ANNA: Τίποτα, τίποτα!

ΘΟΔΩΡΑ: Που χτυπήσατε;;

ΤΑΚΗΣ: Γλίστρησε κι έπεσε! Έχετε λίγο οινόπνευμα παρακαλώ;;

ANNA: Και μια πορτοκαλάδα, παρακαλώ!

ΤΑΚΗΣ: Ναι, ναι φέρτε μας και δυο πορτοκαλάδες!...

(η Άννα ανησυχεί για τα ρούχα της)

ΤΑΚΗΣ: Άντε, πάλι! Μωρέ, κοίτα το κεφάλι σου καλύτερα!

(η Θοδώρα φέρνει οινόπνευμα)

ΤΑΚΗΣ:Α! μπράβο! Ρίξτε μου λίγο...

(τη σκουπίζει με το μαντήλι του)

ANNA: (φωνάζει) Μη! Τσούζει!!!

ΘΟΔΩΡΑ: Ας το, θα στο κάψει!...

ANNA: AAA, AAA!

ΤΑΚΗΣ: Έλα, έλα, εντάξει, τέλειωσα! Αυτό ήτανε... Οι πορτοκαλάδες;...

ΘΟΔΩΡΑ: Αμέσως!

ΤΑΚΗΣ: Άστα αυτά! Τίποτα δεν πάθανε αυτά! Εσύ πως είσαι;;

ANNA: Καλά είμαι. Το πανωφόρι...

(Η Άννα σηκώνεται απότομα, ψάχνει τα ρούχα- αρχίζει να ζαλίζεται)

ΤΑΚΗΣ: Αννούλα, τι έχεις;;

ANNA: Ξέρω γω... μια ζάλη... ένα πράγμα έτσι...

ΘΟΔΩΡΑ: Δεν περνάτε μέσα να ξαπλώσει η κοπέλα, να συνέλθει...

ΤΑΚΗΣ: Είναι εύκολο;;

ΘΟΔΩΡΑ: Καλέ πως δεν είναι; Ελάτε, περάστε!...

ANNA: Άσε, δεν πειράζει...

ΤΑΚΗΣ: Έλα, βρε παιδί μου! Μπα, σε καλό σου!!!

ΘΟΔΩΡΑ: Από δω!..

(της πέφτουν τα γάντια)

(μπαίνει ο Βρίλλης)

ΒΡΙΛΛΗΣ: Κυρά Θοδώρα, σου 'φερα τη ζάχαρη και τα ρέστα!

ΘΟΔΩΡΑ: Κράτα τα, δικά σου!

ΒΡΙΛΛΗΣ: Φχαριστώ!!

ΘΟΔΩΡΑ: Κάνε μου μια χάρη ακόμα! Κάτσε στο μαγαζί να πάω στο φούρνο να ψωνίσω...

(φεύγει- μετά από λίγο μπαίνει ο Ορέστης)

ΟΡΕΣΤΗΣ: Ποιος είναι εδώ;;

ΒΡΙΛΛΗΣ: Εμείς οι δυο!

ΟΡΕΣΤΗΣ: Ρε κάτι τσαχπινιές!...

ΒΡΙΛΛΗΣ: Θέτε τίποτα;;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Βάλε μια πορτοκαλάδα!

ΒΡΙΛΛΗΣ: Πορτοκαλάδα θέτε;;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Ναι!

ΒΡΙΛΛΗΣ: Από πορτοκάλια;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Όχι, από μούσμουλα!...

ΒΡΙΛΛΗΣ: Καλό!...

ΟΡΕΣΤΗΣ: Αχ! Πως θα βγάλουμε άκρη;;; Φέρε μια πορτοκαλάδα βρε!

ΒΡΙΛΛΗΣ: Πορτοκαλάδα θέτε;;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Πορτοκαλάδα, λεμονάδα, ό,τι να 'ναι...

ΒΡΙΛΛΗΣ: Λεμονάδα θέτε;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Άντε, λεμονάδα!

ΒΡΙΛΛΗΣ: Από λεμόνια;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Τι θα γίνω εγώ με δαύτον! Φέρε γκαζόζα!

ΒΡΙΛΛΗΣ: Γκαζόζα θέτε;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Γκαζόζα, σόδα, ό,τι να 'ναι!!!

ΒΡΙΛΛΗΣ: Σόδα θέτε;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Αχ, Θεέ μου!!!

ΒΡΙΛΛΗΣ: (νευριασμένα) Μα, μια μου λέτε πορτοκαλάδα, μια λεμονάδα, μια σόδα! Τι θέτε;;;!!!

ΟΡΕΣΤΗΣ: Άκου δω, πορτοκαλάδα!

ΒΡΙΛΛΗΣ: Πορτοκαλάδα θέτε;;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Μην το πάμε απ' την αρχή... Πορτοκαλάδα!

ΒΡΙΛΛΗΣ: Να σας δώκω!

(Ο Ορέστης περιφέρεται στο μαγαζί και δείχνει τον πίνακα)

ΟΡΕΣΤΗΣ: Βρε συ, ο Παλαιών Πατρών Γερμανός είναι αυτός;

ΒΡΙΛΛΗΣ: Όχι, Έλληνας είναι!!!

ΟΡΕΣΤΗΣ: Κατάλαβα...

(βλέπει τα κίτρινα γάντια)

ΟΡΕΣΤΗΣ: Αμάν!... Νάτο και το λεκεδάκι! Έλα δω βρε!...

ΒΡΙΛΛΗΣ: Με θέτε; Τι με θέτε;;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Ποιος καθόταν σ' αυτό το τραπέζι;;

ΒΡΙΑΛΛΗΣ: Στο τραπέζι; Κανέννας! Κάθονται στα τραπέζια οι άνθρωποι;;;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Ποιος καθόταν εδώ, μωρέ;;;

ΒΡΙΑΛΛΗΣ: Στο τραπέζι;;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Στις καρέκλες!

ΒΡΙΑΛΛΗΣ: Στις καρέκλες μάλιστα! Αλλά μου λέτε στο τραπέζι...

ΟΡΕΣΤΗΣ: Στις καρέκλες, πανάθεμά σε! Βρε λεβέντη μου, σε αυτές τις καρέκλες, στο τραπέζι με τις δυο πορτοκαλάδες, ποιος καθότανε;;;

ΒΡΙΑΛΛΗΣ: Εδώ, ποιος καθότανε;! Δεν ξέρω!

ΟΡΕΣΤΗΣ: Πως δεν ξέρεις!

ΒΡΙΑΛΛΗΣ: Που θέτε να ξέρω! Δεν ήμουνα εδώ! Η κυρά Θεodώρα ήτανε! Αλλά, πάλι, δυο καρέκλες, δυο πορτοκαλάδες, δυο θα ήτανε! Ζευγαράκι θα ήτανε! Έρχονται πολλά ζευγαράκια εδώ!...

ΟΡΕΣΤΗΣ: Κι αυτό ζευγαράκι που καθόταν στο τραπέζι...

ΒΡΙΑΛΛΗΣ: Στο τραπέζι;;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Στις καρέκλες, στις καρέκλες!!! Τις καρδιές μας θα χαλάσουμε τώρα! Που έχουν πάει τώρα;;

ΒΡΙΑΛΛΗΣ: Εε, ζευγαράκι ήτανε, κατά τα πευκάκια θα πήγανε... Τη μέρα τα ζευγαράκια πάνε κατά τα πευκάκια και τη νύχτα κατά την αμμουδιά...

ΟΡΕΣΤΗΣ: Ωστε έτσι τα ζευγαράκια! Μέρα ή νύχτα την κουτσουκέλα τους θα την κάνουνε!...

ΒΡΙΑΛΛΗΣ: Έτσι είναι, κι εγώ αγαπάω μία 19 χρόνια αλλά... δε με θέλει!!!

ΟΡΕΣΤΗΣ: Καλύτερα, και μένα που με θέλει η δικιά μου, άστα να πάνε!!!

ΒΡΙΑΛΛΗΣ: Ααχ, αχ!!! (αναστενάζει)

ΟΡΕΣΤΗΣ: Τα πευκάκια που είναι;

ΒΡΙΑΛΛΗΣ: Από δω πάνω ολούθε...

ΟΡΕΣΤΗΣ: Κι η αμμουδιά;

ΒΡΙΑΛΛΗΣ: Από δω κάτω ολούθε...

ΟΡΕΣΤΗΣ: Ωστε έτσι, μαντάμ! Στη Χαλκίδα με νόμιζες εμένα, κι ήρθες στους Αγίους Θεοδώρους να αλωνίσσεις!...

ΒΡΙΑΛΛΗΣ: Χρόνια έχω εγώ εδώ!

ΟΡΕΣΤΗΣ: Α! αγαπάει ο θεός τον κλέφτη, αγαπάει και το νοικοκύρη!

ΒΡΙΑΛΛΗΣ: Κι εγώ αγαπάω μία 19 χρόνια αλλά...

ΟΡΕΣΤΗΣ: (διακόπτει) Αι, παράτα με!

ΒΡΙΑΛΛΗΣ: Τι θέλω κι ανακατεύομαι...!

(Ο Ορέστης βγαίνει- μπαίνουν η Άννα και ο Τάκης)

ANNA: Καλύτερα είμαι, Τάκη μου! Να φεύγουμε σιγά σιγά...

ΤΑΚΗΣ: Αν είσαι καλά... Γιατί έχουμε πολύ δρόμο! Κατάστημα!...

ΒΡΙΛΛΗΣ: Με θέτε;

ΤΑΚΗΣ: Που είναι η κυρία;

ΒΡΙΛΛΗΣ: Την κυρά Θοδώρα θέτε; Βγήκε για ψώνια!

(κοιτάζει έντονα την Άννα- η Άννα φοβάται)

ΒΡΙΛΛΗΣ: Κι εγώ αγαπάω μία 19 χρόνια αλλά δε με θέλει. Εσένα, σε θέλει, σε θέλει;;

ΤΑΚΗΣ: Κράτα 2 πορτοκαλάδες!

ΒΡΙΛΛΗΣ: Να σας δώκω τα ρέστα...

ΤΑΚΗΣ: Δικά σου! Πάμε;

ANNA: Πάμε...

ΤΑΚΗΣ: Γειά σου, φίλε...

ΒΡΙΛΛΗΣ: Στο καλό! Καλό ταξίδι!

(βγαίνουν- μπαίνει ο Ιδιοκτήτης με ένα ψάρι)

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Που είναι η Θοδώρα;

ΒΡΙΛΛΗΣ: Στο φούρνο.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Λείπει πολύ ώρα;

ΒΡΙΛΛΗΣ: Όχι πολύ! Μμμ, φρέσκο είναι!

(μπαίνουν ο Λέανδρος σέρνοντας τη μεθυσμένη Τούλα που χασκογελάει και παραπατάει)

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Στο 'λεγα... Το ποτό θέλει ρέγουλα... Αν αρχίσεις χλάπα της- χλούπα της, να τα ολέθρια αποτελέσματα! Κάτσε! ΕΕΕ!, Τούλα! Λέανδρος εδώ!...

(η Τούλα χαχανίζει και ξαπλώνει στο τραπέζι)

ΤΟΥΛΑ: Δεν μπορώ...

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Τι έπαθε η κοπελίτσα;;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Ζαλισμένη είναι, κάναμε χιλιόμετρα, ήπιαμε και λίγο παραπάνω...

ΤΟΥΛΑ: Να ξαπλώσω!..

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Να ξαπλώσεις μάνα μου! Να βάλω 2 καρέκλες...

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Μέσα έχει κρεβάτι, να ξαπλώσει το κορίτσι..

ΤΟΥΛΑ: Κρεβάτι, κρεβάτι...

ΒΡΙΛΛΗΣ: Μέσα έχει κρεβάτι, κομοδίνο, ό,τι θες!

(την πάνε μέσα- ο Βρίλλης ακολουθεί- η Τούλα χασκογελάει, το ίδιο κι ο Βρίλλης)

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ώρε, ζαλάδα!!!

ΒΡΙΛΛΗΣ: Σκουληκουδήτη έχει;;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Πως σου ήρθε αυτό;

ΒΡΙΛΛΗΣ: Μια άρρωστη που ήξερα εγώ σκουληκουδήτη είχε...

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Άντε βρε! Κι έχει το νου σου στο μαγαζί! Πάω να δω πως είναι η Ελένη!

ΒΡΙΛΛΗΣ: Μείνε ήσυχος! Το παλικάρι που αγαπώ!....

ΘΟΔΩΡΑ: Δεν ήρθε ακόμα;

ΒΡΙΛΛΗΣ: Ήρθε! Έφερε κι ένα ψάρι, να! Α!! Πληρώθηκα και τις πορτοκαλάδες! Και τα ρέστα δικά μου είπε!... Μέσα είναι ένα ζευγαράκι!

ΘΟΔΩΡΑ: Καλά, ξέρω!

ΒΡΙΛΛΗΣ: Αυτή, είναι άρρωστη!

ΘΟΔΩΡΑ: Ξέρω, σου λέω!!

ΒΡΙΛΛΗΣ: Σκουληκουδήτη έχει...

ΘΟΔΩΡΑ: Άντε από δω, μας έγινες και γιατρός!

(ο Βρίλλης βγαίνει- μπαίνει ο Ορέστης φουριόζος)

ΟΡΕΣΤΗΣ: Δε μου λες, κυρά μου, που είναι αυτός που ήταν εδώ πριν;;;

ΘΟΔΩΡΑ: Ο Βρίλλης; Έφυγε!

ΟΡΕΣΤΗΣ: Εσύ του μαγαζιού είσαι;; Σε παρακαλώ, εδώ στο τραπέζι, δηλαδή στις καρέκλες, που είναι οι πορτοκαλάδες... ποιοι τις ήπιανε;;;

ΘΟΔΩΡΑ: Ένα ζευγαράκι. ένας κύριος και μια κυρία.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Δε ήταν 2 κυρίες;;

ΘΟΔΩΡΑ: 2 κυρίες δεν είναι ζευγαράκι!!

ΟΡΕΣΤΗΣ: Σωστά! Άλλο 2 κύριοι, άλλο 2 κυρίες, άλλο 2 παπάδες, άλλο 4 πυροσβέστες, άλλο 5 γεωπόνους κι άλλο η λεγεώνα των ξένων!!!

ΘΟΔΩΡΑ: Μα τι λέτε κύριε;;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Άσε τι λέω εγώ! Εσύ να μου πεις! Για το ζευγαράκι... έφυγε;;

ΘΟΔΩΡΑ: Όχι, μέσα είναι!

ΟΡΕΣΤΗΣ: Που δηλαδή;

ΘΟΔΩΡΑ: Μέσα, στην κάμαρη!

ΟΡΕΣΤΗΣ: Σα δεν ντρέπεσαι, κυρά μου, γριά γυναίκα! Όποιο ζευγαράκι έρχεται, περάστε στην κάμαρη;;!!

ΘΟΔΩΡΑ: Μα τι λέτε! Μνήσθητί μου, Κύριε!! Η κοπέλα είναι χτυπημένη! Εδώ, στο κεφάλι!

ΟΡΕΣΤΗΣ: Αυτός τη χτύπησε;;

ΘΟΔΩΡΑ: Όχι βέβαια!! Έπεσε και χτύπησε. Ζαλιζόταν! Έτσι θα την άφηνε;; Της είπα να ξαπλώσει...

ΟΡΕΣΤΗΣ: Πήγε κι αυτός μαζί της!

ΘΟΔΩΡΑ: Μόνη της θα την άφηνε;;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Και δε μου λες, κυρά μου, πως ήταν αυτή η κυρία; Ψηλή, κοντή, μπασμένη, άδεια;;

ΘΟΔΩΡΑ: Ψηλή!

ΟΡΕΣΤΗΣ: Μου 'κοψες το πόδι!

ΘΟΔΩΡΑ: Ξανθή!

ΟΡΕΣΤΗΣ: Μου 'κοψες και το άλλο! Τι φορούσε;;

ΘΟΔΩΡΑ: Ένα πανωφόρι μωβ!

ΟΡΕΣΤΗΣ: Ωχ, αμάν!! Και τι άλλο φορούσε;;

ΘΟΔΩΡΑ: ένα φουστανάκι άσπρο, μια ζώνη...

ΟΡΕΣΤΗΣ: Τα άλλα θα στα πω εγώ! Τσάντα και γάντια κίτρινη!!!

ΘΟΔΩΡΑ: Μάλιστα!!

ΟΡΕΣΤΗΣ: Βάλε μου ένα ούζο! Διπλό!

ΘΟΔΩΡΑ: Διπλό;!

ΟΡΕΣΤΗΣ: Διπλό, τριπλό, ό,τι θες!! Μέσα είναι τώρα;

ΘΟΔΩΡΑ: Μέσα! (φέρνει το ποτό)

ΟΡΕΣΤΗΣ: Και αυτός;;

ΘΟΔΩΡΑ: Κι αυτός!!

ΟΡΕΣΤΗΣ: Αμ πως, κυρία Ρένα μου! Τη σκαπουλάρισες μια, τη σκαπουλάρισες δυο, τρεις και το λουρί της μάνας!!

ΘΟΔΩΡΑ: Τι σας συμβαίνει κύριε;;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Τίποτα!! Εσύ να μου πεις! Κάτσε κάτω! Το ξαναπάμε απ' την αρχή;; Ψηλή;;

ΘΟΔΩΡΑ: Μάλιστα!

(πίνει)

ΟΡΕΣΤΗΣ: Ξανθή;;

ΘΟΔΩΡΑ: Μάλιστα!

(πίνει)

ΟΡΕΣΤΗΣ: Πανωφόρι μωβ, τσάντα και γάντια κίτρινα;;

ΘΟΔΩΡΑ: Μάλιστα!!

(πίνει)

ΟΡΕΣΤΗΣ: Αυτός;;

ΘΟΔΩΡΑ: Να σας πω.. αυτός...

(μπαίνει τρέχοντας ο άντρας της)

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Θοδώρα, ΑΓΟΡΙ, ΑΓΟΡΙ!!!

ΘΟΔΩΡΑ: (πετάγεται πάνω) ΑΓΟΡΙ!!!

ΟΡΕΣΤΗΣ: Στάσου, μη φεύγεις!

ΘΟΔΩΡΑ: Άσε με, χριστιανέ μου!!!

(φεύγει τρέχοντας- ο Ορέστης πιάνει τον άντρα της)

ΟΡΕΣΤΗΣ: Μη φύγεις κι εσύ! Ξέρεις για το ζευγαράκι μέσα;;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ξέρω!

ΟΡΕΣΤΗΣ: Πως είναι;;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Αυτή...

ΟΡΕΣΤΗΣ: Άσε αυτή! Αυτός, πως είναι αυτός;;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ψηλός, με ένα μουστάκι μεγάλο και...

ΟΡΕΣΤΗΣ: Καλά... δε σε θέλω τίποτα άλλο!

(ο Ιδιοκτήτης βγαίνει- ο Ορέστης χτυπά την πόρτα- βγαίνει ο Λέανδρος)

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Τι θέλετε κύριε;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Τι θέλω;; Όστε έτσι! Στηνόμαστε όξω απ' τα ξένα σπίτια κι όποιο άμυαλο θηλυκό βρούμε το παρασύρουμε! Χωρίς να υπολογίζουμε τίποτα, ούτε τιμή, ούτε υπόληψη!!!

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Δε σας καταλαβαίνω!

ΟΡΕΣΤΗΣ: Εγώ, όμως, σε κατάλαβα! Από την αρχή! Που ήρθες όξω απ' το σπίτι μου και γέμισε ο κόσμος από τη βρωμομουστάκα σου!!! Κάνε πέρα!

(ο Λέανδρος τον εμποδίζει)

ΟΡΕΣΤΗΣ: Κάνε πέρα, είπα!! Να βρω αυτό το άτιμο το θηλυκό!!!

(ο Λέανδρος μπαίνει μπροστά του- σπρώχνονται και φεύγει- ο Ορέστης φωνάζει και ταρακουνάει την πόρτα)

ΟΡΕΣΤΗΣ: Άνοιξε βρε άτιμε, ανοίξτε καθάρματα!! Άνοιξε, μουστάκια, να ξεριζώσω το μουστάκι σου, α στο δώσω να το φας!!!

(Αυλαία)

(η Ρένα με λευκοπλάστ ψεκάζει- κουδούνι πόρτας)

ΕΛΛΗ: Καλησπέρα Ρένα μου, τι κάνεις καλή μου;;

ΡΕΝΑ: Ψεκάζω!! Καλή κι άγια η Κηφισιά αλλά αυτά τα κουνούπια δεν τα αντέχω! Μιλιούνια μαζεύονται!

ΕΛΛΗ: Δίκιο έχεις, απελπισία, παιδί μου, απελπισία!! Τι έπαθες εκεί;;

ΡΕΝΑ: Δε σου είπα; Το μεσημέρι εκεί που διάβαζα, με πήρε ο ύπνος... και φαίνεται κάτι με τσίμπησε!...

ΕΛΛΗ: Έβαλες τίποτα;

ΡΕΝΑ: Λίγη κολόνια..

ΕΛΛΗ: Κολόνια... Πενικιλίνη, κι αμέσως μάλιστα γιατί μπορεί να σου πρηστεί και να σου γίνει τούμπανο...

ΡΕΝΑ: Αυτό μου έλειπε!! Κι είμαι για επίσημη έξοδο το βράδυ!!

ΕΛΛΗ: Πενικιλίνη, παιδί μου, πενικιλίνη! Βάλε σε ένα βαμβακάκι, στερέωσέ το με ένα λευκοπλάστ και ως το βράδυ θα στο 'χει καλμάρει!!

ΡΕΝΑ: Δυστυχώς, δεν έχω!

ΕΛΛΗ: Θα σου δώσω εγώ. Πες της Τούλας να έρθει μαζί μου να στη στείλω!

ΡΕΝΑ: Η Τούλα λείπει σήμερα από νωρίς, είναι άρρωστη μια θεια της.

ΕΛΛΗ: Καλά, καλά, θα στη στείλω με τη δική μου! Άντε, πάω!

ΡΕΝΑ: Κάτσε λίγο να σε δω! Δεν είναι τόσο βία!

ΕΛΛΗ: Όχι, όχι! Μια και θα βγείτε απόψε, όσο νωρίτερα τόσο το καλύτερο!

(Φιλιούνται)

ΡΕΝΑ: Γειά σου και σε ευχαριστώ!

(η Ρένα βγαίνει- μπαίνουν η Τούλα και ο Λέανδρος)

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Έλα, πήγαινε!

ΤΟΥΛΑ: (κλαίγοντας): Αχ, μωρέ, πως να πάω;; Ντρέπομαι!!

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Ο κύριος δεν έχει έρθει ακόμα! Όσπου να έρθει, θα έρθω κι εγώ! Να δω και το αφεντικό μου!

ΤΟΥΛΑ: Δεν θα αργήσεις, έτσι;;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Όχι! Άντε τώρα!

(τον φιλάει)

(η Ρένα βγαίνει και τηλεφωνεί)

ΡΕΝΑ: Θα ήθελα ένα φρεσκάρισμα στα ρούχα, αλλά σας παρακαλώ, τα βιάζομαι! Τέσσερα-πέντε ταγιέρ. Ναι, ναι θα τα βάλω σε μια βαλίτσα και θα τα στείλω! Ευχαριστώ πολύ!

(μπαίνει η Τούλα διστακτική σα χαμένη)

ΡΕΝΑ: Α! Ήρθες εσύ; Πως είναι η θεία σου;

ΤΟΥΛΑ: Ε;;

ΡΕΝΑ: Η θεία σου λέω, πως είναι, καλύτερα;

ΤΟΥΛΑ: Εεε..

ΡΕΝΑ: Χειρότερα;;

ΤΟΥΛΑ: Εεε..

ΡΕΝΑ: Μου 'δωσες και κατάλαβα!

ΤΟΥΛΑ: Ο κύριος δε γύρισε ακόμα;

ΡΕΝΑ: Όχι, ίσως αργήσει γιατί πήγε στη Χαλκίδα.

ΤΟΥΛΑ: Στη Χαλκίδα;; Από το δρόμο του Λουτρακίου πάνε στη Χαλκίδα;;

ΡΕΝΑ: Α! Τούλα, αν θες να μάθεις γεωγραφία, να γραφτείς σε νυχτερινό. Εγώ δε δίνω τέτοια μαθήματα!!

(κουδούνι πόρτας)

ΒΑΣΩ: Γειά σου Τούλα! Τι έγινε σήμερα;; Πως πέρασες;;

ΤΟΥΛΑ: Σσσς!!!

ΒΑΣΩ: Καλησπέρα σας! Η κυρία Έλλη είπε να βάλετε σε ένα βαμβακάκι...

ΡΕΝΑ: Ναι, ναι ξέρω! Ευχαριστώ πολύ!

(βγαίνει)

ΒΑΣΩ: Πότε ήρθες;

ΤΟΥΛΑ: Δεν έχω ούτε 5 λεπτά! Άστα, καημένη Βάσω, δεν έσπαζα το πόδι μου καλύτερα...

Έπεσα μούρη με μούρη με τον κύριο!!!

ΒΑΣΩ: Ου!!! Με τον κύριο;;; Σας είδε;;

ΤΟΥΛΑ: Μας είδε;! Μας είδε και φρίκαρε!! Αλλά, μπορεί και να μου βγει σε καλό!!

ΒΑΣΩ: Σε καλό;;

ΤΟΥΛΑ: Ναι! Γιατί.. όταν είπα στο Λέανδρο, ότι ύστερα απ' αυτό δε ξαναγυρνάω στο σπίτι μου είπε, πήγαινε κι εγώ θα έρθω να σε ζητήσω!!!

ΒΑΣΩ: Ου! Ωραίααα!!

ΤΟΥΛΑ: Και τώρα που γυρίσαμε.. Ωχ, ο κύριος! Πάμε μέσα...

(βγαίνουν- μετά μπαίνει φωνάζοντας ο Ορέστης)

ΟΡΕΣΤΗΣ: Ρένα, ΡΕΝΑ, ΡΕΝΑΑΑ!!!

ΡΕΝΑ: Ήρθες, Ορέστη; Γρήγορα ήρθες!

ΟΡΕΣΤΗΣ: Γρήγορα; Δε βαριέσαι... κάποιιοι άλλοι ήρθαν γρηγορότερα!

ΡΕΝΑ: Μια και πήγες στη Χαλκίδα...

ΟΡΕΣΤΗΣ: Στη Χαλκίδα πήγα;;

ΡΕΝΑ: Έτσι δε μου 'πες; Ότι θα πας Χαλκίδα;;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Εγώ έτσι είπα! Εσύ τι λες;; Πήγα ή δεν πήγα στη Χαλκίδα;

ΡΕΝΑ: Αμάν, ακόμη δεν ήρθες! Τι πέρασε πάλι απ' την τρελοκεφάλια σου;;;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Ας την τρελοκεφάλια τη δική μου κι ας πιάσουμε τη δική σου...

(της γυρίζει το πρόσωπο)

ΟΡΕΣΤΗΣ: Τι είναι αυτό; Που χτύπησες;

ΡΕΝΑ: Δε χτύπησα!

ΟΡΕΣΤΗΣ: Και γιατί κόλλησες το λευκοπλάστ στην κουτελάρα;; Για να δεις αν σου πάει;! Δεν είμαι πια και τόσο βλάκας!!

ΡΕΝΑ: Μα τι λες πάλι, βρε Ορέστη;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Όστε δεν είναι χτύπημα! Και τι είναι;;

ΡΕΝΑ: Δάγκωμα.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Δάγκωμα;; Σε δάγκωσε;; Έλα Χριστέ και Παναγία! 2 μέτρα γυναίκα, με 10 στρέμματα ψαχνό, στο κούτελο σε δάγκωσε;;;

ΡΕΝΑ: Έλα ντε! Φαίνεται αυτό το κουνούπι ήθελε μυαλό!

ΟΡΕΣΤΗΣ: Κουνούπι; Δηλαδή μου λες ότι εδώ! σε δάγκωσε κουνούπι!!

ΡΕΝΑ: Ε τι ήθελες να με δαγκώσει, λεοπάρδαλη! (ειρωνικά)

ΟΡΕΣΤΗΣ: Ένα σου λέω μόνο! Αίσχος, Ρένα, αίσχος!!

ΡΕΝΑ: Αίσχος;;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Αίσχος!!! Μου λες ότι αυτό είναι κουνούπι κι όχι κατσάβραχο!

ΡΕΝΑ: Κατσάβραχο;; Άσε με, βρε Ορέστη κι έχω δουλειά!!

ΟΡΕΣΤΗΣ: Στάσου! Στάσου, μιλάμε τώρα! Κι άντε σε τσίμπησε κουνούπι... Και μένα με τσιμπάνε αλλά ξύνομαι μια, ξύνομαι δυο, ξύνομαι τρεις και μου περνάει. Τί κουνούπι ήταν αυτό και μου 'βαλες ολόκληρο επίδεσμο;;;

ΡΕΝΑ: Γιατί, παιδάκι μου σ' αρέσει να γκρινιάζεις με το τίποτα; Με τσίμπησε ένα κουνούπι, ήρθε η Έλλη, το είδε και μου έστειλε πενικιλίνη για να μου περάσει.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Η Έλλη! Πέρασε από δω η Έλλη;!

ΡΕΝΑ: Ναι, πριν λίγο.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Η Έλλη!! Έρε θράσος!!!

(ο Ορέστης τηλεφωνεί- η Έλλη βγαίνει κάθετα κι απαντάει)

ΟΡΕΣΤΗΣ: Καλησπέρα Έλλη! Ωραία η πενικιλίνη!

ΕΛΛΗ: Γειά σου Ορέστη, τι κάνεις; Τι; Τι ωραία πενικιλίνη;! Όλες οι πενικιλίνες έτσι είναι. Πως είναι; Της πέρασε; Γιατί από κουνούπι μπορεί να πάθεις μεγάλη ζημιά!...

ΟΡΕΣΤΗΣ: Από κουνούπι;;; Ζημιά;;; Και τώρα πότε προλάβετε, πότε τα είπατε ένας θεός το ξέρει!!... Καληνύχτα!

ΡΕΝΑ: Τι ανακάλυψες πάλι;;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Ας πούμε, τίποτα! Κουνούπι θες, κουνούπι! Για πες μου, που ήσουνα σήμερα;

ΡΕΝΑ: Εδώ!

ΟΡΕΣΤΗΣ: Εδώ;; Ισί, που λένε οι Γάλλοι;

ΡΕΝΑ: Ισί!

ΟΡΕΣΤΗΣ: Χίαρ, που λένε οι Άγγλοι;

ΡΕΝΑ: Χίαρ!

ΟΡΕΣΤΗΣ: Μπουρντά, που λένε οι Τούρκοι;

ΡΕΝΑ: Μπουρντά, Ορέστη μου!!

ΟΡΕΣΤΗΣ: Δηλαδή, δε βγήκες καθόλου! Έμεινες εδώ κι άφησες να σε τιμπάνε τα κουνούπια!!

ΡΕΝΑ: Μόνο το μεσημέρι πήγα να κάνω πρόβα το φόρεμά μου, στην Κουρτίδου.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Σήμερα το μεσημέρι πήγες στην Κουρτίδου!...

ΡΕΝΑ: Ναι αι αι!!!

(ο Ορέστης τηλεφωνεί στην Κουρτίδου- βγάνει η Κουρτίδου και απαντάει)

ΟΡΕΣΤΗΣ: Η κυρία Κουρτίδου; Καλιγαρίδης εδώ! Μήπως είναι εκεί η γυναίκα μου;

ΚΟΥΡΤΙΔΟΥ: Όχι, κύριε! Ήρθε, όμως, κατά τη μιάμιση το μεσημέρι, να κάνει την τελευταία πρόβα της. Η τουαλέτα της είναι έτοιμη! Σας τη στέλνουμε στο σπίτι...

ΟΡΕΣΤΗΣ: Να 'σαι καλά! Τώρα πότε προλάβετε, πότε τα είπατε ένας θεός ξέρει!

ΡΕΝΑ: Με έπιασες επιτέλους;;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Αμ, σήμερα σε έπιασα! Και σε κρατάω! Το κατσάβραχο μου το έκανες κουνούπι, τους Αγίους Θεοδώρους μου το έκανες Κουρτίδου, το μουστάκια,μ όμως τι θα τον κανείς;;;

ΡΕΝΑ: Πάλι εκεί το μυαλό σου, στο μουστάκια;;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Αίσχος, Ρένα, αίσχος!! Αντί να με ρεζιλεύεις στον κόσμο να ερχόσουν ντόμπρα και να μου πεις «Ορέστη, δεν μπορώ να ζήσω άλλο μαζί σου!»

ΡΕΝΑ: Που θα πάει, θα στο πω κι αυτό!!

(φεύγει- κουδούνι πόρτας- μπαίνει ο Λέανδρος)

ΟΡΕΣΤΗΣ: Αμάν!!!

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Με συγχωρείτε, αλλά είναι ανάγκη να σας μιλήσω...

ΟΡΕΣΤΗΣ: Είχες την ευκαιρία αλλά προτίμησες να το σκάσετε!

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Έχετε δίκιο αλλά, έτσι ξαφνικά που σας είδαμε, τα χάσαμε κι εμείς!!

ΟΡΕΣΤΗΣ: Αγαπάει ο θεός τον κλέφτη, αλλά αγαπάει και το νοικοκύρη! Θα μου πεις γιατί να αγαπάει και τους κλέφτες;;; Θεός είναι ό,τι θέλει κάνει!!

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Κύριε Καλιγαρίδη, θα ήθελα να με ακούσετε!

ΟΡΕΣΤΗΣ: Ορίστε, έλα μέσα!

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Είναι τώρα 6 μήνες, κοντεύουν 7...

ΟΡΕΣΤΗΣ: 7!!! Λέγε μου τέτοια!!

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Βέβαια, δε βλέπομαστε κάθε μέρα. Δυο-τρεις φορές τη βδομάδα, όταν...κατάφερνε να σας το σκάει!...

ΟΡΕΣΤΗΣ: Λοιπόν, λοιπόν, λοιπόν, λοιπόν...

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Επιπόλαια ξεκινήσαμε αλλά σιγά-σιγά αγαπηθήκαμε φαρδιά!!

ΟΡΕΣΤΗΣ: Πως το 'πες αυτό;;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Φαρδιά!!

ΟΡΕΣΤΗΣ: Εγώ το 'χα καταλάβει! Τόσα βράδια εδώ απόξω, με τα μάτια καρφωμένα στα παράθυρα! Εεε....

ΛΕΑΝΔΡΟΣ:Ε, τι;; να κρυβόμαστε πίσω από το δάχτυλό μας;;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Δάχτυλο είναι αυτό, πόσο να κρυφτείς;; Μόνο η μουστάκα σου θέλει 2 μέτρα ύφασμα να κρυφτεί!!

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Να μην τα πολυλογούμε, το λογάριαζα για αργότερα βέβαια... αλλά μια κι έγινε ό,τι έγινε, ήρθα να σας πω ότι αποφάσισα να την πάρω!

ΟΡΕΣΤΗΣ: Τι είπες, ρε μουστάκια;;;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Να την πάρω, λέω...Ξέρω πόσο την αγαπάτε, πόσο ενδιαφέρεστε γι αυτή, όμως, σας υπόσχομαι ότι θα κάνω τα πάντα για την ευτυχία της!!

ΟΡΕΣΤΗΣ: Πουλάκι μου ιπποτικό εσύ!!

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Τώρα θα μου πείτε, πόσα βγάζεις, τι δουλειά κάνεις... Ε, μια γυναίκα μπορώ κι εγώ να τη ζήσω...

ΟΡΕΣΤΗΣ: Για κοιτάτε, ρε κόσμε, τι μου λέει ο μουστάκιας νυχτιάτικα!...

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Γιατί, κύριε;; Δυο άνθρωποι για να ευτυχήσουν πρέπει να ακολουθήσουν το δρόμο της καρδιάς!... Μιλάω σωστά;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Άντε φύγε, ρε από δω!! (τον σπρώχνει έντονα)

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Ώστε δε μου τη δίνετε;;;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Πως να στη δώσω μωρέ;;;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Τότε θα την πάρω οπωσδήποτε!!

ΟΡΕΣΤΗΣ: Πως θα την πάρεις;;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Θα της πω παράτα τα όλα κι έλα μαζί μου!!

ΟΡΕΣΤΗΣ: Κι αυτή θα έρθει;;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Αμ, τι θα κάνει; Θα κάτσει να ρέψει μαζί σου;;;

(μπαίνει η Ρένα με μια βαλίτσα)

ΟΡΕΣΤΗΣ: Μπα, μπα, μπα!! Όστε είχατε κανονίσει όλες τις λεπτομέρειες!!

ΡΕΝΑ: Μα τι είναι;;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Δεν πειράζει, κυρία Ρένα! Στο καλό!! Τι να κάνουμε; Για να ευτυχίσουν οι άνθρωποι πρέπει να ακολουθήσουν το δρόμο της καρδιάς!! Έτσι, μουστάκια;

(ο Λέανδρος ανοίγει τα χέρια με απορία)

ΟΡΕΣΤΗΣ: Να πας, Ρένα, να πας!! Να πάρεις τη μουστάκα του και να σβήσεις αγάπη, θυσίες, όνειρα, να τα σβήσεις όλα!!! Να πας!!

ΡΕΝΑ: Ορέστη μου, τι λες;;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Η ευτυχία όσα την κυνηγάμε τόσο απομακρύνεται! Να πας! Τι να γίνει... Ο έρωτας είναι από τα ισχυρότερα πάθη του ανθρώπου! Βολτέρος, μουστάκια! Αλλά είναι έρωτας ή επιπολαιότητα;; Και μια μέρα θα μετανιώσεις και θα ξεπέσεις;;;

ΡΕΝΑ: Ορέστη μου, σύνελθε! Τι έπαθες;;;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Να πας Ρένα, δε σε κρατάω!! Πάρε τη βαλίτσα σου και φύγε...

(σκύβει το κεφάλι και γυρίζει την πλάτη συγκινημένος)

ΡΕΝΑ: Μα πείτε μου κύριε! Ποιος είστε; Τι θέλετε εδώ;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Εγώ.. ήρθα να παρακαλέσω τον κύριο Καλιγαρίδη, γιατί το γοργόν και χάρη έχει...να, θέλω να πω... αυτό το κορίτσι σε όλη του τη ζωή υπηρέτρια θα μείνει;;;

ΡΕΝΑ: Για ποιο κορίτσι μιλάτε;;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Ξέρει ο κύριος! Για...τη Τούλα...

ΟΡΕΣΤΗΣ: Την Τούλα;; Την Τούλα εδώ, τη δική μας;;;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Μάλιστα, την Τούλα!

ΟΡΕΣΤΗΣ: Για την Τούλα μου μιλάγες τόση ώρα; Με την Τούλα ήσουνα στους Αγίους Θεοδώρους;;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Ναι, με την Τούλα!...

(ο Ορέστης φωνάζει και η Τούλα βγαίνει)

ΟΡΕΣΤΗΣ: Τούλα, ΤΟΥΛΑ... έλα δω, παιδί μου! Τον γνωρίζεις τον κύριο;;

ΤΟΥΛΑ: Μάλιστα κύριε! 6 μήνες τώρα, κοντά 7... Αλλά από την πρώτη στιγμή μου είπε πως θα με πάρει!...

ΟΡΕΣΤΗΣ: Τότε, γιατί κλειδαμπαρωθήκατε και το σκάσατε και δε μου λέγατε δυο καρδιές, ξέρω γω...

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Επειδή είπε ψέματα στη κυρία για τη θεία της και δεν ξέρατε τίποτα...εε λάθος!!

ΟΡΕΣΤΗΣ: Λάθος;;; Και που χτύπησες εσύ, γιατί ήσουν μέσα ξαπλωμένη;;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Δε χτύπησε, ζαλίστηκε στο αυτοκίνητο, ήπιαμε και λιγάκι παραπάνω...

ΟΡΕΣΤΗΣ: Μουστάκια, δε μου τα λες καλά!! Εσύ, βρε κορίτσι μου, ούτε χτύπησες, ούτε ξανθή είσαι!!

ΤΟΥΛΑ: Όχι...

ΟΡΕΣΤΗΣ: Και τι φόραγες;;

ΤΟΥΛΑ: Αυτό!

ΟΡΕΣΤΗΣ: Τώρα κατάλαβα! Τώρα εσείς. Βρε παιδιά, πότε τα είπατε, πότε τα κανονίσατε ένας θεός ξέρει!!!

ΡΕΝΑ: Σας παρακαλώ, κύριε, τι συμβαίνει; Να καταλάβω κι εγώ...

ΟΡΕΣΤΗΣ: Συμβαίνει ότι εγώ, ό,τι και να μου πείτε, τις αποδείξεις τις έχω! Νάτες!!

(βγάζει τα γάντια από την τσέπη του)

ΡΕΝΑ: Τα γάντια μου!!

ΟΡΕΣΤΗΣ: Τα γάντια σου...Τώρα;;;

(κουδούνι πόρτας- μπαίνει η Άννα με σκυμμένο κεφάλι και τα ρούχα στα χέρια)

ANNA: Καλησπέρα σας..

ΡΕΝΑ: Καλώς την Αννούλα!

ΟΡΕΣΤΗΣ: Τι είναι αυτά Αννούλα;;

ANNA: Της κυρίας Ρένας! Είχε την καλοσύνη να μου τα δανείσει, που είχα α πάω με τον αρραβωνιαστικό μου στο Κιάτο. Αλλά... κυρία Ρένα μου. Πόσο σας ντρέπομαι... έχασα τα γάντια σας!! Είχα ένα ατύχημα! Γλίστησα σε κάτι βράχια, έπεσα και χτύπησα λιγάκι εδώ...

ΟΡΕΣΤΗΣ: Που;;

ANNA: Εδώ!!

ΡΕΝΑ: Και που γίνανε όλα αυτά; Στους Αγίους Θεοδώρους;;

ANNA: Μάλιστα!

ΡΕΝΑ: Πες το, παιδάκι μου, μπας και βγάλουμε καμιά άκρη!...

ANNA: Ναι, αλλά τα γάντια σας;...

ΡΕΝΑ: Μην ανησυχείς! Εδώ είναι τα γάντια μου! Τα βρήκανε και μου τα φέρανε!

ANNA: Ποιος τα βρήκε;

ΡΕΝΑ: Ο Ορέστης μου!! Βλέπεις, είχα την τύχη να περάσει από κει ο Ορέστης μου!...Τα βρήκε και μου τα έφερε!!

ANNA: Αχ, κυρία Ρένα μου, έφυγε ένα βάρος από πάνω μου!!...

ΟΡΕΣΤΗΣ: Κι εσένα; Κι εμένα! Εμένα να δεις τι βάρος έφυγε από πάω μου!!!

ANNA: Σας ευχαριστώ πολύ για όλα, κυρία Ρένα μου!

PENA: Τίποτα, Αννούλα μου, κι ό,τι χρειαστείς μην ντραπείς! Περιμένω πρόσκληση για το γάμο σου!

ANNA: Εννοείται, αλίμονο! Καληνύχτα σας!

PENA: Στο καλό, στο καλό!!

(παίρνει τη βαλίτσα)

ΟΡΕΣΤΗΣ: Καλά, βρε παιδιά, όλα καλά! Αλλά εσύ, με τη βαλίτσα που πας;;

PENA: Να τη δώσω στην Τούλα να την πάει στο καθαριστήριο! Έχει κάτι ταγιέρ μέσα. Τούλα, σε παρακαλώ, πήγαινέ τα στην κυρία Ειρήνη. Γρήγορα, όμως, γιατί θα κλείσουν!

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Μου επιτρέπετε να τη συνοδεύσω;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Να τη συνοδεύσεις! Κι άκου, μουστάκια, θα γράψω και του πατέρα της! Απ' τα πλατάνια να πάτε! Έτσι είναι ο έρωτας! Άι στο καλό! Και που είσαι, μουστάκια, άλλη φορά μη στήνεσαι απέξω, να έρχεσαι μέσα! Είμαι ιδιότροπος, παθιασμένος άνθρωπος...

(η Τούλα και ο Λέανδρος φεύγουν)

ΟΡΕΣΤΗΣ: Καλό παιδί! Και νόστιμος! Με το μουστακάκι του... Για την Τούλα, ό,τι πρέπει!! Έτσι, Ρενάκι μου;;;

PENA: Είδες, τι γελοίος που γίνεσαι;; Είδες;;

(κουδούνι τηλεφώνου – απαντάει ο Ορέστης)

Ορέστης: Εμπρός;

ΧΑΤΖΗΑΝΤΩΝΙΟΥ: Εδώ Χατζηαντωνίου!

ΟΡΕΣΤΗΣ: Ορίστε, κύριε Χατζηαντωνίου!

ΧΑΤΖΗΑΝΤΩΝΙΟΥ: Προσπάθησα να σας βρω πολλές φορές, για να σας καταγγείλω κάτι. Αυτή η υπηρετιούλα σας, μάστα, μάστα, τα 'χει μ έναν με κάτι μουστάκια! Τους είδα πολλές φορές εδώ απέξω και θεώρησα καθήκον μου να σας το αναφέρω!...

ΟΡΕΣΤΗΣ: Να μου ζήσεις, κύριε Χατζηαντωνίου!! Ευχαριστώ πολύ! Καληνύχτα!! Άκου, Ρένα, όταν με παίρνει ο Χατζηαντωνίου να μου τον δίνεις αμέσως! Μπας και προλάβουμε το μασκαραλίκι!!...

PENA: Και τι κατάλαβες;; Γίναμε ρεζίλι στα χωριά, στις πολιτείες, στους μουστακαλήδες, σε όλο τον κόσμο! Και τι συμπέρασμα έβγαλες;;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Ε, πως!! Η γυναίκα μου τιμή και κορόνα στο σπίτι μου!!

PENA: Και που ξέρεις τι έκανα εγώ εδώ όλη μέρα;;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Αααα! Μη μου την ανάβεις πάλι!!

PENA: Άκουσε, Ορέστη μου, το μόνο που καταφέρνεις με τη συμπεριφορά σου είναι να προσβάλλεις τη γυναίκα σου! Δε με εμποδίζει η ανόητη ζήλεια σου, αν ήθελα να κάνω κάτι! Έτσι νιώθω, σαν άνθρωπος, σαν κυρία, σαν παντρεμένη γυναίκα! Κι αν ήθελα!!... Καημένη Ορέστη!!...

(κουδούνι πόρτας- ανοίγει η Ρένα- ακούγεται μια φωνή)

ΚΟΠΕΛΑ: Καλησπέρα σας! Από την κυρία Κουρτίδου! Σας έφερα την τουαλέτα σας!

ΡΕΝΑ: Ευχαριστώ πολύ!!

(μπαίνει με το φόρεμα)

ΟΡΕΣΤΗΣ: Αυτή είναι η περίφημη τουαλέτα; Για να δω! Μμμ... Αυτό είναι το μπρος;; Για γύρνα λίγο... Αυτό είναι το απόξω;; Πολύ είναι, μωρέ!!

ΡΕΝΑ: ΟΡΕΣΤΗΗΗ!!!....

ΟΡΕΣΤΗΣ: Πολύ είναι... αλλά δεν πειράζει!! Φάτε μάτια ψάρια!! Έτσι Ρενάκι μου;;;!!!

ΡΕΝΑ: Έτσι, Ορέστη μου!!

(αγκαλιάζονται)

(ΤΕΛΙΚΗ ΑΥΛΑΙΑ)